

katelijn vijncke
ikjes

katelijn vijncke ikjes

oktober 1979

lay-out : D'Hoker Paul
omslag : Ontwerpstudio Abraxas

uitgegeven door de heemkundige kring
„Het Land van Nevele”

in het land van alles anders

in het land van alles anders
is alles andersom,
wat hier recht is
is daar krom.

in het land van alles anders
geven de mensen tenen,
want de armen
zijn er benen.

in het land van alles anders
staan de bomen met hun wortels naar omhoog,
de mensen groeien naar beneden
in plaats van naar omhoog.

november 1973

beweeg

zijt gij een laai
die onder een meester staat ?
doe als een sluwe vos,
trek er u van los.

zeg uw eigen wil
al moet het met een ril.
maak het gans kapot,
kom, dans uit je kot.

verkoop geen domme praat,
maar zet u paraat.
kom, spring uit je kraam
om ten strijde te gaan.

vecht er voor
en zet door,
kruip op de berg
ook al is het erg.

geef het niet op
overwin de top,
dan zijt ge blij,
zo blij als ik in mij.

mei 1974

stilte

ik luister naar de stilte.
doodstil is het om me heen.
ik kijk naar omhoog,
och, zo blauw is de hemel,
en zie, die wolkjes !
ze zijn zo wit als sneeuw.
zie, hoe ze traag voorbij drijven
net als echte bootjes,
op een kalme, golvende zee
ja, ik hoor ze zelfs
een aardig, zingend geluid
klinkt nieuw in mijn oren
't is als muziek,
zo stil is het om me heen.

he, luister eens
hoor je dat ook
ting, ting, ting
het zijn grassprietjes
die elkaar begroeten
hoe lief is dat toch
zie, hun hoofdjes
ze tikken zachtjes tegen elkaar
zomaar, om te tonen
ik ben uw vriend
zo stil is het om me heen

ik hoor de bomen spreken
elk takje heeft z'n eigen stemmetje
't is net een spel van duizenden klokjes
zo helder en zo klaar
zo stil is het om me heen

mei 1976

droom

wind, kind
windekind.
windekind speel ;
speel in de wind.
bal, ballon
ballon vlieg !
vlieg zwevend.
zweven, ver !
ver weg.
vlieg zwevend
als een vlinder.
vlinder !
vlinder fladder,
heerlijk fladderen !
hoog, heel hoog.
nog hoger !
vlieg al dromend.
droom al vliegend.
ogen !
die wonderbare ogen.
die lieve ogen.

sluit die ogen !
denken, neen !
niet denken.
weg ! denken.
weg, weg, weg !
dromen !
ja, droom.
droom van niets.
van niets !
toch droom je iets.
je weet niet wat.
't hoeft niet.
na dromen word je wakker.
ontwaken, neen !
neen, niet doen !
neen, help !
help mij !
toch is het zo.
als het gebeurt,
denk dan :
ja, denk dan aan dromen.
denk dan ;
eens droom ik weer

•

tussen al je tranen van verdriet,
is er één traan die lacht.
een traan die lacht van geluk,
door die ene lachende traan,
vergeet je een stukje van je verdriet.

april 1977

het vogeltje.

dag vogeltje !
wat zit je hier op de vensterbank
naar binnen te kijken ?
't is herfst.
heb je het koud ?
ja, dat kan ik best geloven.
wat ?
wil je mij iets zeggen ?
vertel het maar.
ik luister wel !

het klein vogeltje
keek met vragende, lieve oogjes
naar mij,
en vleide toen zijn kopje
op z'n kleurig, geveerde rugje.

jammer,
maar ik begrijp je niet,
was mijn antwoord.
we waren er allebei
een beetje verdrietig door

ik zag juist de zon,
die aan 't verdwijnen was
in de kilte van de herfstavond
plots voelde ik iets eigenaardigs
't begon overal te kriebelen
binnen in mij
de drang werd steeds groter en groter
ik wou vliegen
vliegen naar de zon

het was precies
of 't vogeltje
mijn gedachten kon lezen
want
ineens begon het een vrolijk deuntje te fluiten

en ja hoor het was zo
ik voelde me opeens
als een pluimpje,
zo licht !
ik zette mij neer
op de zachte rug
van 't kleine vogeltje
en samen vlogen we
ver weg !
naar de zon

november 1977

••

zoekend op mijn lange weg
door 't leven,
vond ik je.
stilletjesaan leerde ik je beter kennen.
een vriendschap groeide steeds sterker,
we kregen meer vertrouwen in elkaar.
diepe gesprekken
over triestige,
maar ook fijne ogenblikken
brengen ons voetstap voor voetstap
dichter bij elkaar.
nu noem ik je mijn vriend.
je betekent heel veel voor mij !
samen met je ontdekte ik een stukje van mezelf.
jij bent het,
die de ijzeren muren rond me heen doorbrak.
ik was bang m'n eigen innerlijke ik wat bewust te worden.
ik wou er zelfs niets van weten !
jij helpt mij durven.
durven mijn gevoel onder woorden te brengen.
wat er op mijn hart ligt.
hoe ik mij voel.

ik had schrik om mezelf wat te veranderen.
ik dacht dat het niet kon ;
dat ik mijn eigen niet meer zou zijn.
en toch is 't zo.
nu ben ik blij !
dat ik je op mijn pad niet voorbij gelopen ben.
blij dat ik je ken !

februari 1978

opgedragen aan staf en lut.

ergens door de open velden
zoekt een kabbelend beekje
langzaam zijn eigen weg
naar de grote,
eindeloze zee.

bomen spiegelen zich
in het heldere water,
visjes krioelen
kris, kras door elkaar
en spelen samen
hun eigen spel.

hoor, de vogeltjes
ze bouwen al zingend
in hun eigen taal
zachte, warme nestjes.
een taal,
waar wij, mensen helemaal niets van verstaan
maar toch uren kunnen van genieten.

dikke, witte wolkjes
schuiven traagjes dicht bij...
tot ze één grote wolk vormen
in de mooie, blauwe lucht.
een zachte wind
helpt de bomen
een vriendelijk blad
te geven aan elkaar.

de zon geeft licht
en warmte,
haar zonnestralen
strelen lief
elk bloempje
zachtjes wakker.
stukje voor stukje
bloeien ze open.
ieder heeft een eigen kleur,
toch hebben ze iets gemeen.
zaadjes,
die strooien ze
zomaar in 't rond.

ook de mensen,
ieder heeft iets apart,
iets enigs.
ieder met zijn eigen ik
gaat zijn gangetje.
trachten mekaar iets te bieden.
hun hartje klopt
een spontane lach,
vreugde, vriendschap...
zelfs liefde.
eens op een dag,
als vandaag
schenken ze
hun eigen hart
in volle vertrouwen
en genegenheid
aan elkaar.

mei 1978

•••

overal bomen rond mij
niet netjes op een rij aangeplant,
maar gewoon
losweg door elkaar.
't is nog een echt bos
vol fluitende vogels,
zingend op het ritme
van bladeren die ritselen
door een zachte zomerwind.

moderne houthakkers,
machines genaamd,
gehanteerd door mensenhanden,
hakken op enkele korte dagjes
heel het mooie, gezonde bos om.

't was één der aller-laatste.
morgen is een bos
alleen nog een herinnerend droombeeld.

dromend over dat groene paleis
met zijn bruine zuilen,
schrijf ik
een eenvoudig gedichtje,
zoekend naar woorden
om mee te spelen,
op een klein bladje papier
gemaakt van een boom
uit dat bos.

juni 1978

laat 't zonnetje schijnen
tot in je hart
en de regendruppels
op je tong vallen.
zeg me,
wat je allemaal voelt.

als je zin hebt
om te huilen,
omdat iemand je verlaat.
probeer het dan maar.

vertel me met je ogen,
hoe groot je verlangen is
om hem weer te zien.

durf tonen
wat er in je leeft.
dan kan je jezelf ontmoeten,
jezelf leren kennen.
zo kan je meer vertrouwen geven
aan je vrienden.
ze helpen je
jezelf te zijn.

augustus 1978

kleine, fijne sterretjes
voel ik schitteren
in mijn ogen.
't is het spelend licht.
net vlinders
met stralende vleugels
die fladderend, dansen
in je goudblonde haar.

een gedacht
brengt m'n hand in beweging ;
om zo,
heel zachtjes
je hoofd te kunnen aanraken.
mijn vingers
glijden, strelend
door je mooie haar.
zoekend naar je warmte
vinden mijn ogen
je lieve kijkers.
ik word heel rustig
en blij.

oktober 1978

ik ben een puzzel
uit duizend kleine stukjes ;
samen vormen ze één geheel,
een persoon, mezelf.
steeds ben ik op zoek
om stukjes in elkaar te passen
heel mijn leven door,
elk stukje heeft verschillende kanten,
soms zijn ze scherp getand
of heel hoekig,
andere zijn vlak
of half gebogen...

ik heb al enkele deeltjes vastgekleefd
daar ben ik blij om,
een stukje weg,
ik weet in welke richting ik moet zoeken.
soms breekt er een stukje
of verlies ik er een
dat doet pijn
toch wanhoop ik niet
want ergens in die puzzel
zijn er enkele heel fijne stukjes
die heel stevig een elkaar gehecht zijn.
mijn hart.

januari 1979

wonen.

mijn lichaam is het huis
waar m'n gevoelens wonen.
steeds kan je ze in mijn ogen lezen.
ook al schuif ik soms,
misschien wat onbewust
de gordijntjes dicht.
in mezelf...
ben ik thuis.

januari 1979

*een kleine herinnering aan mijn
vinkegedichttentoonstelling.*

lentekind.

ik ben gelukkig
als de lente.
in je ogen
wenkt de zon
mijn gevoelens
naar buiten.
haar stralen
helpen mijn eigen
ik te ontdekken.
door je warmte
kan ik ontluiken.

juni 1979

nawoord.

Letter na letter, woord na woord tekent Katelijn een verhaal.
Geen sprookje, wel een tekening van zichzelf op dat moment, met
wat zij voelt en wat zij beleeft.

„ikjes” werden nooit geschreven met de bedoeling er ooit een
bundel mee uit te geven.

„ikjes” zijn heel persoonlijke stukjes die Katelijn voor zich-
zelf over zichzelf schreef, in een tijdsspanne van zes jaar.
Er moet ook heel wat tijd verstrijken tussen

„in het land van alles anders
is alles andersom”

en

„in mezelf
ben ik thuis”

Een periode van voortdurend zoeken naar wie ben ik, waarom ben
ik, ligt in deze „ikjes” uitgetekend.

Maar ook vreugde om de doorbraak naar buiten, de vreugde na de
spanning om met deze heel persoonlijke teksten in het daglicht
te komen, die vreugde vind je terug als je leest

„ik ben gelukkig
als de lente”

Want op de eerste dag van de lente scheen de zon.

Het was op deze dag dat Katelijn haar gedichten tentoon stelde...
een mooier symbool was moeilijk dankbaar.

Staf LAGET

inhoud.

in het land van alles anders	4
beweeg	5
stilte	6
droom	7
•	9
het vogeltje	10
••	12
opgedragen aan staf en lut	14
•••	16
••••	17
•••••	18
••••••	19
wonen	20
lentekind	21
nawoord	22

D/1979/1843/1

gedrukt bij „NEVELLAND”

beschutte werkplaats voor hersenverlamden - v.z.w.

Haarkensstraat - Industriezone - 9840 NEVELE.

0273